СВЯТА НОЩ

В тази нощ на радост свята,
на небе с безброй звезди –
вред се пръска новината:
Син Господен се роди!

И с гласа на вековете
песен весела звучи –
всяка стряха сякаш свети
всред божествен сноп лъчи.

И по улиците шумни,
без неволи и беди –
чуй поток от сладки думи:
– Син Господен се роди!

КОЛЕДНИ ЕЛХИ

По елхите рой свещички
в коледната нощ блестят,
сякаш ангелски очички
от небето ни следят.

А по клонките зелени,
като зрели плодове,
куп играчки окачени
виснат с чудни цветове.

Щом децата се пробудят,
щом се с радост завтекат,
пред елхите ще се чудят
кой ли дар да изберат.

По елхите рой свещички
в Божията нощ блестят.
Кротко хиляди дечица
в сънища прекрасни спят.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Ангели в небето
за Христос – детето
чудни песни пеят
и крила си веят.

От крила им бели
долу полетели
малки перушинки –
белите снежинки.

И земята цяла,
цяла побеляла.
Радват се децата,
тупкат им сърцата!

И запяват всички
с алени устнички:
– Рождество Христово!
– Рождество Христово!

Е. Багряна

ЗИМА

Грозно свири севернякът,
вий и стене над полята,
ядно тропа по вратите,
трака с присмех по стъклата.

Снежни преспи вред натрупа,
в лед дебел скова реката,
до където поглед стига
в бяло рухо е земята.

Има гладни и бездомни
по селата, градовете…
Скрити в топлите си стаи,
вий за тях, деца, спомнете!

Тези клетници злочести
с топла ласка приютете,
в дните ледни, мразовити,
от сърце им помогнете. †

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, гл. редактор. Отговорни редактори С. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/, https://sbp.bg/

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Искри в словесното огниво. Искрец И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА, Година V, Брой 65, декември, 2024 г.

ТЪРЖЕСТВО НА ДУХА

„Дева днес ражда Свръхестествения и земята принася пещера на Непристъпния. Ангелите с пастирите славословят, а мъдреците със звездата пътуват, защото заради нас се роди Отроче младо – Предвечният Бог.“

–… Какво правите вие, като ходите на църква?... Палите свещи и се помолвате. И аз това го правя… Да знаете колко манастири съм обиколила?...
– А на света Литургия присъствала ли си? Причастие взимала ли си?
– О, за тия неща нямам време, а и ден не мога да ям постно...

Ето на такъв разговор станах свидетел.

Ако се замисли човек, в седмицата има 168 часа, от които не можем да отделим дори и 2 часа за църковна служба. Една възрастна жена от другите краища, чиято дъщеря я взимаше, за да се грижи за нея, веднъж като дойде на Илинден в храма и не завари почти никого, освен певците, се учуди. Обяснихме ѝ, че по това време хората са много заети.

– При нас – отвърна тя – всеки ще каже: „Работата ке остава, на църква ке ида“.

Бог е поучавал своите ученици: „Не търсете какво да ядете или какво да пиете [...] вашият Отец знае, че имате нужда от

Продължава на стр. 2

всичко това, но вие търсете Царството Божие и всичко останало ще ви се придаде“ (Ср. Мат 6:33) .

А как да го търсим? Най-прекият път към него е пътят към православния храм, към православното вероизповедание. Православната Църква е придобита с драгоценната кръв на Самия Бог, въплътен в Сина Божии – нашия спасител Иисус Христос.

Там, в храма, ще чуем откъси от Светото Евангелие – Благовестието Божие, от посланията на апостолите; ще чуем тълкуванията от проповедта на свещеника…

Винаги съм се питала, защо по време на Великденските празници, най-малко хора идват на Последованието на 12-те евангелия, които разкриват славата и страданията на нашия Господ, Иисус Христос, който доброволно приема смъртта, за да ни спаси от вечната смърт, когото Бог Отец възкресява, дарявайки и на нас живот вечен.

Не само Великден, но и всяка неделя е празник на Христовото възкресение. Светата литургия е нашето безкръвно жертвоприношение пред нашия Отец небесен.

„Милостта на мира и жертвата на хвалението“ са нашият драгоценен дар пред Бога. По време на светата Литургия се освещават светите Дарове; хлябът и виното, чрез свещенодействието на Духа, се пресъществяват в драгоценни тяло и кръв Христови. Така се приготвя Светото Причастие (комката).

Свещеникът възглася думите на Единородния Божии син на Тайната вечеря, когато разчупва хляба и раздава на учениците и казва: „Вземете, яжте, това е Моето тяло, което за вас се преломява за опрощаване на грехове“ – и като отпива от чашата с вино, дава им и казва: „Пийте от нея всички, това е Моята кръв на Новия Завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на грехове“.

Дори и да знаем някои от тези неща, заблуда е да си мислим, че това е достатъчно, за да просветим нашите духовни очи и да събудим нашия ум от тежкия сън на леността, без да участваме в светата Литургия, докато сме на крак. Сега ние все още имаме възможността да се помолим „с едни уста и с едно сърце” за Божието благословение и така да стигнем и до крайната цел – да се приобщим със Светия Дух чрез Светото причастие.

Според св. Нектарий Егински човекът има задължението да се издига към Бога, да насочва ума си само към него, а не да търси удоволствието във вкусването на тварните блага. Увлеченията му по земното, води човека до прелест, заблуда и нехайство към Бога и към самия него...

Днес сме свободни да изберем вярата в Бога, но какво всъщност ни пречи да го сторим на дело? Най-вече нехайството и привързаността ни към временното и земното в живота ни.

Божественият Златоуст казва: „За душата трябва да се грижим повече, отколкото за къщата си, защото къщата ще остане тук, но душата си ще взем на небесата“.

Просто трябва да се вгледаме в себе си, да изпитаме сърцата си, където е замряло Божието огънче – съвестта, и с помощта на свещеника, който е нашият духовен пастир на земята, да се изповядаме и причастим.

Няма да забравя как в нашата махала, когато настъпи времето на свободното изповядване на вярата в Бога, моите родители и други семейства на тяхната възраст се подготвиха за изповед и комка, което не бяха правили от детство. Как да стане това – по десетте Божии заповеди. Притеснението им постепенно премина в едно самосъзерцание… смирение и доброта: добротата на „нищий духом“. И всеки ден си споделяха мисли за живота. После всички отидоха на комка като на „тържество на духа”. Наистина ли с тях отмина и това време?

Днес трябва и ние да го сторим, за да не закъснеем.

Камбанният звън отеква не само в околните върхари, но и в нашите сърца. Да откликнем на техния порив! †

(Люба Петкова – журналист)

Боян ***БАЛКАНСКИ***

СЪБОРИ С БАЛОМИРСКАТА МУЗИКА НА ЧАРШИЯТА

Из новата книга на автора „Страници от многовековието на село Искрец“

Искречанци, както и много други балканджии, са преживявали изключително тежки времена – робства, войни, болести, смърти, домакинска и земеделска работа от тъмно до тъмно, недоимък, политически катаклизми и прочее. И днес се учудваме как на нашите предци им е оставало време да се разтоварват за определени моменти от тежките тегоби – да спретват сватби и кръщенета; да се включват в различни обичаи; да посрещат гости на празници и да се веселят и играят хора и ръченици на събори… Все още има възрастни съселяни, които помнят такива събори отпреди 75 години.

На съборните дни всяко искречанско семейство (а те са над 400) посрещаше обикновено над 10-20 гости. И въпреки бедността, за този ден подготвяха най-хубавите млечни, тестени и месни (варени, пържени и печени) ястия, включително и печено агне. Предлагаха и питието – домашна сливова ракия, вино, бира и местна искречанска лимонада. По-възрастните гости предпочитаха да се почерпват и беседват с домакините през целия ден, а по-младите отиваха на движение (разходка) по главната улица, за да се срещнат там с много близки и познати хора, да се запознаят с други и на чаршията (централния площад) да поиграят хора и ръченици под звуците на Баломирската музика. А нейното ехо се разнасяше в цялата Искрецка долина и, отблъсквайки се от скатовете на Мала и Понор планина, се връщаше обратно. На хорото винаги е имало невероятно темпераментни игроорци, в чието тяло всички клетки са синхронизирани със звуците на музикалните инструменти. Повечето от тях са хороводци (водят танецо – хорото) или пък са на неговата опашка. Играят вихрено, с красиви виртуозни извивки и с големи подскоци. И от време-навреме извикват: “Дръж се, Земьо, шоп те гази!”. Понякога се стигаше и до спорове кой да води танецо. А поради това, че музикантите свиреха с часове, което е много изтощително, всеки, който желаеше и най-вече, който искаше да е хороводец, им подаваше по някой лев.

В Баломирската духова музика всички бяха самоуки, но много добри “слухари”.

В духовия оркестър участваха: Паун Георгиев Соколов-Пуцо – ръководител (свири на флигорна и тромпет), братята му Стоян и Асен, Борис Тасков Георгиев, Божил Рангелов Стоилов-Жабаро и брат му Гъргор. С този оркестър свиреше на кларинет (рядко на гайда и гусла) и Динчо Цветанов – от мах. Сврачковци, роден от с. Загъженье (Добравица) и осиновен, както и братята Йордан и Никола Трифонови от рода Миовци.

Ето какви спомени споделя (на местен шопски диалект) за Баломирската музика през 2005 г. Йорданка Кирова Николова от с. Искрец, родена през 1926 г.

“Е та мое ли да я не помним Бало**о**мирската музика!? Млого, ама млого убаво свиреше музиката от твоата маала. Щом засвиреше се едно земнята почваше да се тресе. Пееа се и сватбарскьи песньи. На ”добрите дни” (тека се думаа дните, кога имаше на них сабор), като се почне от към Ивановден и се завърши сас Свети Никола, на чаршията у Искрец свиреше Баломирската музика. Най-големите саборе се правеа на Пресвета и Малата Богородица, а и кога немаше сабор музиката па свиреше сека неделя на чаршията. Там се збираа не сал ергьени и моми, а и млади мъже и жени. Они си водеа с них и децата. Отрано, одат**ъ**т на Моравата, се правеше саборо на Мал**а**та Богородица. Тогай селото се задн**и**ваше (изпълваше) с народ. До**о**ждаа ора и от далечни села. И от польето доождаа сас двуколкьи. На тоа ден н**а**пъти свиреа две музикьи – Баломирската и Годечката (и она свиреше убаво). Др**у**сааме млого ора – правото, ганкьиното, пайдушкото, елениното, трънското, годечкото, кукунешкото … И ръченици дзупааме… Мале, малеее колко убаво беше!

Заедно с некои ора пеехме и ороводни песньи: У гора вино извира; и др. […]

А па тогай какви ни беа дреите?! Литак от домашен плат, опасан сас шарено коланче. Към 1943 г. на мода беа трънските литаци и бродираните копринени блузи. През 1944 г. започнааме да си купуваме платове за поли и блузи и гьи шиехме при Маците – Магдалена и Селима. Они беа шивачкьи.

До това време обуваме опинци от свинска кожа, а по-после – гуменици. †

Д-р Вероника ***ИВАНОВА***

АТЕИСТ

Ти ми казваш, че не вярваш
в нищо,
че победил си всичко
в този свят
и всичките жени
ти притежаваш,
но като стара циганка
ще ти предскажа:
ще забравиш всички!
Умопомрачителните хубавици,
перфектните домакини,
нежните девойки,
блестящите умове
на интелектуалките,
дори изящните поетеси
няма да помниш.
Но вечно съня ти ще къса
един полузабравен спомен,
как свети
на майка ти лицето
докато моли Богородица
да оздравееш.

ПРЕСТИЛКАТА НА БАБА

Тя е винаги тук, седи на пейка
пред къщата.
С тихи стъпки,
да не разбужда нощта
слънцето посреща и изпраща,
уж цял ден на прага седи,
а ръцете ѝ неуморно плетат
пуловер за премръзналия свят.

Престилката ѝ
мирише на детство
и пресни мекици,
В нея носи узрелите праскови,
но и парчета от тухлите,
хвърлени по тебе.
С престилката бърше сълзи
и рани превързва,
крие хлебни трошици
за гладните птици.
Тая престилка вълшебна,
ще стопли премръзнали
зиме ръце,
като в приказка древна:
ще милва косите ти
до омагьосване;
ще замеси от сълзите
содена питка.
А на изпращане,
скрила въздишката в пазва
ще маха след тебе
с крайчето на престилката,
като с кърпа прощална.

Като под плаща на Богородица,
закрилян и благословен,
светът
се укротява,
в престилката
на баба. †

Таня ***ВАРАДИНОВА***

РАВНОСМЕТКА

Колко много сме взели,
колко малко сме дали
на живота
от своето бедно сърце,
И когато пред Бога явим се,
едва ли
ще застанем пред Него
с най-чисто лице!

Как ще скрием това,
че сме грабили с шепи
ненаситно и жадно,
сякаш тук сме сами.
А трошици сме давали
от душите си слепи,
как сме мерили другите
с двоен аршин.

Как и риза, и копче
от ближния криехме,
подминавахме беден,
бездомен, самин,
Как в окото на брата си
сламка откривахме,
За гредата във своето
– гузно мълчим?

Ако нямаме обич,
нито прошка, ни милост;
ако в пътя се спъваме,
ако често грешим,
Ще опитваме още
от меда и от жилото...
Дай ни мъничко разум,
Боже, след Теб да вървим! †

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

ВСЯКА ЛЮБОВ СИ ИМА СВОИТЕ ОЧИ

Разказ

В едно далечно лято пътувах с нощния влак от София за Варна.

Ритмичното потракване на колелата и топлината в купето ме унесоха в сън. Събуди ме рязко отваряне на вратата. Новият пътник се извини и се настани срещу мен. Никога не бях срещал толкова приказлив мъж. Исках или не, трябваше да слушам. „Много обичам жена си, но да си призная голям зор видях, докато се оженя за нея. Върнах се от казармата и на гарата в Своге срещнах първо нея. Марчето беше пораснала и станала истинска красавица. Погледна ме с черните си очи и аз се влюбих от раз. Взводният ни учеше, че трябва да атакуваме, за да победим. Започнах с разузнаване. Нямаше гадже. Пратих ѝ кутия с бонбони. Не ги върна, изяде ги. Рекох си, добър знак. Да, ама продължаваше да бяга от мен. Мургав съм бил, казала на братовчедка ми, тя харесвала светли момчета. А сега де? Само цветът на очите ми отговаряше на претенциите ѝ. През зимата всяка събота се правеха забави. Не ги пропусках, заради Марчето. А тя ме поглеждаше присмехулно и толкова. Мразех я и... умирах за нея. Ако смяташ, че се отказах от атаките, грешиш. Какво ли не правих, за да я впечатля, но...нищо. За нея си оставах „оня черният“. На една такава вечер се направих на луд и отидох силно напудрен. Дори миглите ми пърхаха бели и ръсеха прашец. Качих се на сцената и обявих високо, че новият си вид дължа на Марчето. Харесвала светли момчета, ето ме! Салонът сякаш се взриви. Марчето стоеше като гръмната и сигурно ѝ се искаше да ме убие. Скочих от сцената, хванах я за ръката и повече не я пуснах.“

Във Варна разменихме адресите си и всеки тръгна по пътя си. Мина година. Отидох по работа в селото на Дамян, така се казваше мъжът. Свърших я бързо и тръгнах да го търся. Любопитен бях да се запозная с жена му. Очаквах да видя невиждана от мен женска хубост. Срещнах го близо до тях. В цветната леха копаеше нисичка пълна жена с къси, силно накъдрени коси. Хубавото Марче никъде не се виждаше. Попитах за нея, а Дамян се засмя и извика:

– Марче, ела да посрещнем госта!

Жената остави мотичката и тръгна към нас. Значи това беше красавицата на Дамян! Гледах тази обикновена, дори грозновата жена и за пореден път се убеждавах, че любовта е сляпа. Какво толкова харесваше в нея?! Вероятно щях да си отговоря, ако я гледах с неговите очи. †

(Из най-новата книга та авторката „Пътуване към спомените“; сборник с разкази, издаден тази година.)

Свещ. Лъчезар ***ЛАЗАРОВ***

САМАРЯНСКА ВЯРА

Разказ по действителен случай

Д-р Иванов, Васил Иванов, преглеждаше изследванията на последния пациент, консултирал следобед, когато телефонът прозвъня. Той вдигна веднага. Както очакваше, оказа се обичната му съпруга.

– Нали няма да закъсняваш днес. Трябва да пътуваме за село. Надявам се, че не си забравил? – въпросително отекна гласът ѝ в слушалката.

– Не съм, не съм, тръгвам веднага. – отговори той и побърза да затвори.

Как ще забрави, нали от месеци не беше почивал дори и за ден.

Д-р Васил Иванов беше високоценен професионалист, известен и търсен хирург, не само заради опита и знанията си, доказани във времето, а най-вече заради великодушието и щедростта си... Но сега бързаше. Той затвори лаптопа, загаси помпозната лампа на бюрото си, стана и се облече енергично. После отвори вратата на кабинета, постави ключовете от външната страна, огледа се по навик, изключи осветлението и излезе. Всеки момент трябваше да тръгне със семейството си на планирана заслужена почивка – в родната му къща, където майка му живееше самичка от години. Китното рило-родопско селце ги очакваше.

След Илинденското въстание селото било опожарено до основи. И белите камъни били почернели от страшните пожарища. Покрай къщите на българите изгорели и тия на мохамеданите. Стотици загинали от огъня и куршумите, жертви се дали много. Тъй било в тоя планински край между Рила и Родопите, по долината на река Места. Опустяла и обезлюдяла и тая живописна котловина на милото ни отечество за около десетилетие. Но времето, казват, лекувало раните.

Реката и полегатите валози, тучните нацъфтели пасбища, кристалните езера на Рила планина… те продължавали своя живот, независимо че ги нямало хората. Слънцето почти всеки ден огрявало долината, стопляло водата и само дивите животни обикаляли на воля из тоя земен рай.

Не минали и десетина години, и започнали да никнат къщици и плевни всред руините. Придошли оцелели и роднини, мило им било. Бащината земя не се лесно изоставяла, не се бързо забравяла. Създало се изначало селцето… Върнали се и дузина помаци, дето там били раждани. Нашите ги приели. По тия места отдавна властвал закон, че всеки човек има право на земя и живот под слънцето, независимо от вярата и рода си. Политиците били онези, дето палели войни, а после чертаели граници, туряли кльонове и бодлива тел и никога не питали хората чия е земята. А народът винаги страдал. След всяка война хората се пръскали като пилци, а после бавно и трудно се подемало всичко отначало. Били свикнали тия скромни и трудолюбиви хора, и християните и мохамеданите – наедно – сами да възкресяват селото си – с много труд и жертви. Сторили го и сега.

Възродил се и този път животът; детска глъч звъннала из махалите. Бликнали наново разтурените чешми; въздигнали се църквата, школото, джамията, чието минаре стърчало самотно сред руините… Тъй отредил Господ, имало за селцето живот. И след двете злополучни години – тринайсета и деветнайсета, алчните европейски завоеватели, като по чудо, го оставили в пределите на Родината. Дошла и помощ от бавно и тежко съвземащата се държава и съвсем скоро се създал нов поминък за хората: в трудовата кооперация за дърводобив и в новооткритите въглищни мини…

…Това било отдавна. Минали десетилетия, отново бурни и неспокойни, и не щеш ли, започнали промените, времето на прехода, на демокрацията, а с тях дошла и Луканова зима. Добре че ония трудолюбиви люде все още си гледали по някое родопско говедо и традиционните дребни овчици. Няма хляб, няма мляко, няма бензин… Всичко – с купони. Я електричеството ще спре, я колите с пенсиите и хляба ще закъсат някъде из виелицата… Само природата продължавала да радва балканджиите – все така чиста и приветлива, богата и плодородна… и новите обещания за свобода и правда, за демокрация. Душите на тези хора били жадни за справедливост, но и за мирен и спокоен живот. Не минавали и двайсетина години и все нещо се случвало, все някой започвал да дели земята им, да ги принуждава и насилва – я вярата си да сменят, я имената си, та жадували за човещина и спокоен живот. Те от никого нищо не искали. Били свикнали всичко в живота си да постигат сами – с двете си ръце, с акъла и добрината си.

При все това повярваха на новите управници, въпреки, че бая държавници бяха сменили. А когато снегът отново затрупа селото, и го откъсна от света, никой не се сети за политиците в Благоевград и София, нито пък те мислеха за високопланинското село. И сега за жителите тук двете най-важни неща си оставаха небезизвестният им съселянин Донката, който винаги можеше да бъде открит… в кръчмата на площада, и единственият функциониращ булдозер, дето беше под негов контрол. Напоследък обаче проблем стана всяка туба с нафта. Все нямаше кой да я плати, особено, когато беше необходима за обществени нужди, макар, че кметът винаги носеше пълен джоб с купони, и то – служебни.

Тези промени, като че ли започнаха да изменят и хората. Задаваше се поредната криза, те вече чувстваха недоимъка ѝ. Знаеха, че няма нищо по-лошо от купонната система; в селото започнаха да се делят на бедни и богати, на имотни и безимотни. Взе разликата помежду им да става все по-голяма и чувствителна. Отчуждението и тревожността се настаниха трайно в живота на хората… По-будните се питаха: това ли е дълго чаканата демокрация? А по-простодушните само гледаха някак си да свързват двата края, без да хленчат, със собствени сили. Навъдиха се и слагачи. Те умело се възползваха от недостатъците на новата власт и щедро засищаха своята алчност. За нея се знае едно: че няма граници.

Съвсем скоро всички разбраха, че времето, когато бензинът и нафтата течаха като река, а всяка услуга струваше шише ракия или буркан с мед, е безвъзвратно отминало, заедно с човещината помежду им. Миналата седмица се разчу как в кръчмата станал първият бой около разпределението на купоните за ценното гориво… Това уплаши още повече селцето, настръхнаха хората не само от студената и тежка зима. И от недоверието, вледенило душите им както никога досега.

…А снегът бавно се стелеше и затрупваше всичко.

В една къщица почти накрая на селото, където започваше помашката махала, живееше Мария, скромна и вярваща вдовица, заедно с едничкия ѝ син Васил. Някога – млади и щастливи, със своя съпруг, те обитавали родната му къща – пò в центъра. Но след като той се споминал, родствениците му, алчни за имот, отпратили снаха си в родната ѝ къща. Тя така и така стояла празна, след смъртта на болнавите ѝ родители; пък и на нея ѝ било по-добре да живее с детето си и с хубавите спомени за мъжа си Иван, нежели с неговите злобни роднини.

Ванчо наистина бил свестен и добър човек. Стар ерген, отдавна минал четиридесетте, миньор, с голяма заплата. А тя била слабичка и болнава… Момата дето никой не искал да вземе. Оженили се набързо, венчали се тайно вкъщи. Родило им се момче – Василчо. Но ето че тъкмо взел пенсия Иван – и се споминал. На опелото попът споменал за скромността му, как се прибирал след тежката работа право вкъщи, с преметната през рамо рубашка, с накривен каскет на главата, усмихнат и миловиден…, как поздравявал всички по пътя си, как на никой не отказвал услуга. Най-малко мислел за себе си…те и такива хора му „трябвали“ на Бога – добри и чисти. А лошите оставял Той на земята, за да се поправят…

Сега Мария и Васил живееха в родната ѝ къща, потегната със скромните спестявания на покойния ѝ съпруг, а държавата ѝ даваше част от неговата пенсия плюс нейната – по болест. Така тя смогна не само да отгледа сина си, но и да го изучи. Момчето беше скромно и работливо – като родителите си, та почти с отличие завърши медицина в София. Оставаше му само да се дипломира.

И в онази вечер валеше на парцали. Селцето, побеляло и скрито под снега, блестеше с жумящите си улични лампи, а малките прозорчета на къщите аленееха. Тия светлинки приличаха повече на новогодишна украса, отколкото на модерно осветление и при все това придаваха някаква чудатост и уют на снежната картина.

В една от тези студени зимни вечери, Мария, вътрешно радостна и спокойна, притурваше на печката по някое дръвце и се готвеше да нареди скромната трапеза. Синът ѝ Васил беше сварил да се прибере от София преди виелицата и сега цяла зима щеше да бъде с нея в село. Бяха минали толкова години… Докато следваше в София, седеше повече там, при едни далечни роднини. Гледаха го те като свое дете, нали беше наполовина сирак. Но на нея все ѝ беше тревожно и на мисъл. Виждаха се рядко, най-вече лятото, през ваканциите. Но ето – сега щеше да си е при нея – цяла зима.

Гордееше се тя със сина си. Цял доктор… А и осанката му, видът му… Прилягаше му тая професия. Добро дете беше той, послушен, ученолюбив, щеше да се грижи той за хората, па и за нея. Нали все болнава беше, още от младини. Ако не е той, да ѝ носи през годините илачи от София, сигурно отдавна да се е споминала и тя, като покойния си съпруг. Такива мисли се въртяха в главата на Мария и тя шеташе из стаята леко и спокойно, без да усеща къщната работа, заради доброто, дето я окуражаваше. В такива моменти духът ѝ се подмладяваше и не усещаше умората, нито болежките си.

Жената гонеше шейсетте. Миловидното ѝ, изпито лице, бе останало донякъде младолико. Погледът на черните ѝ очи навяваше тъга; зарад преживяното… Но тя не живееше тъжна. От малка беше се научила да понася изпитанията си с благодарност и вяра. В спретнато домашно облекло, с хубава и чиста шарена престилка и забрадка на главата, тя се бе постарала да изглежда добре. Сякаш искаше да прикрие болнавия си вид, бледото си изпито лице, леко прегърбената си походка... повече за нейно успокоение. Окото на сина ѝ, младия доктор, виждаше всичко. Той само по цвета на лицето и прегърбената ѝ осанка разбираше за многото ѝ недъзи; преценяваше здравословното ѝ състояние по-добре от самата нея…

Продължава в бр. 66